

Блаженний муж, що в хвилях занепаду,
Коли заглухнє й найчуткіша совість,
Хоч диким криком збуджує громаду
І правду й ширість відкрива як новість.

Іван Франко

ROMAN METELSKY

TRUTH
THROUGH
THE DARKNESS

P O E T R Y

Published by Autor

PASSAIC, N. J. 1964

РОМАН МЕТЕЛЬСЬКИЙ

**ПРАВДА
КРІЗЬ ПІТЬМУ**

ПОЕЗІЇ

НАКЛАДОМ АВТОРА

ПАССЕЙК, Н. Дж.

Всі права застережені.

Тираж — 1000

Printed by Petro Yamniak, 9 Lincoln Pl., Clifton, N. J.
USA

ЗІ СНУ

Снодавчий дух в нічнім спокою
Видінь красу відкрив мені
І пречудесною горою
Повів мене у теплім сні.
Гора та в гаю, що навколо
Зеленим листом гомонів,
Округла в обводі, мов коло,
Із земних вибилашь шарів.

Лагідним схилом пнетесь вгору,
У височінь на обсяг миль,
Долішню ширину простору
Вгорі звела в легенький шпиль,
Дерева на шпилі квітучі
Ховають верх в листясту тінь,
З-під тіні сяєва блискучі
Сягають в неба височінь.

Умите небо, ні хмарини,
Одна осяєна блакить,
Що від верхів'я до долини
В обіймах стан гори держить.
Немов на синім тлі картину,
Я зрю схвильований той шпиль,
Один-однісенький- єдиний,
Немов землі всієї біль.

З піднесеною головою
Задивлений на схил стою
І бачу в небі над горою
Бліскучу осяйну зорю,
Що проти чистої блакиті
Побільшує сріблистий цвіт,
Хоч гаєм свічники закриті, —
Злітає промінь в ясний світ.

Напоєний солодким чаром
Видінь, що забирають очі,
На гору, що пала стожаром,
Ступаю у світи пророчі.
Той гай зелений споглядаю,
Шукаю там доріг-стежок,
І враз в алею упадаю
І бачу золотий вершок.

Крізь стрункість отвору алеї
Дивлюсь на замок неземний —
Цей витвір мрії не моєї
І не людських казок-затій.
Він незображенnoї будови —
Сновидних побудов зразок,
Там царство — брам краси й любови,
Туди людський не входить крок.

Замкові стіни різьб етерних
Підносять башти в неба вись,
Лиш не збегнеш дах в химерних —
Їх заливає промінь --- блиск.
Неначе вогняне горіння
Бліскучо-сяючих чудес,
Що творять ці стрункі проміння
І шлють у напрямі небес.

Чи їх вогнів оця заграва
І замку що за будівля?
Чия захована в нім слава?
Чия так виросла земля?
Що з замку вгору посилає
Прозрілі блиски небу в дар?
Блакить над нею вся сіяє —
Не видно пітьми, ані хмар.

Кругом лиш спалахів сіяння,
В земній і неба площині,
І вперто- влізливے питання
Цікавість зраджує мені:
Про скриті внутрішні палати,
І про бліскучий промінь цей —
Із чого світить він? — спитати, —
Але не бачу тут людей.

Кругом безлюддя, лиш вроочисті
Широколистії ліси,
І невимовні й незвучисті
Лунають звідкись голоси.
Я слухаю їх дивні тони,
Що безгомінно гомонять:
„Щоб знати замку всі закони,
Ти слухай голосу понять”!

Вслухаюся в таємну мову,
Що звуку не дає для вух,
Але виразно в кожнім слові
Її суття вбирає слух.
Вчувається у розумінні,
Про що мовляє голос- дух,
І у свідомості велінні —
Його я слухаю без вух.

Він повідає про сіяння
Видінь із замку осяйних
І всі пояснює питання,
Що постають з думок моїх:
„Ти бачиш замок мальовничий,
В зелених схований лісах?
Він криє промінь таємничий
І світить Богу в небесах.

Поглянь на гору цю блаженну,
Що височить на тлі долин,
В кирею одяглась зелену
З гаїв блискучих, мов люстрин.
Одна стойть на всьому гльобі,
Не знайдеш більш ніяких гір,
Немов сама сховала в собі
Всі гори, доли, ввесь простір”.

А сяйво це із скарбів скритих
Тут у підмурках замкових,
Навколо лісом оповитих,
Щоб не добралися до них
Лихі руйники-злодії,
Та не забрали скарбів тих,
Що склала в скрині віковії
Рука угодників святих.

Про замок цей ніхто не знає,
А він зберігся в цих лісах,
І промінь з нього процвітає,
І світить ясно на верхах,
Яких ніхто не добачає,
Бо всі в глибинах, у ярах
Там, де страшна безодня грає
І бавить люд у злі-гріхах.

Втопивши змисли в тони милі,
Впиваюсь радістю казок,
Та бачу, хтось іде на схилі
І споглядає на вершок.
І тут у мене в цій же хвилі
Турботи зроджується страх —
А ну ж віднайде прозір в схилі
І скарб майне в його очах.

А він покличе юрб захланних,
І приведе до скарбів цих,
І в нинішніх часах прознаних
Зруйнує скарби скринь святих.
А постать поспішає близче,
І страх мій віддих затиснув —
Я ну-м кричати: знищить, знищить
І криком цим збудивсь із сну.

II

Збудивсь із сну — відкривши вії,
Побачив тиху темну ніч, —
Видіння ж сонні, чарівнії
Не відступаються з-над віч.
Вчувається і голос тихий,
Що казку вів про скарб святий,
Про замок той — колос верхівки,
Що скривсь в лісах від злих затій.

Хоч непроглядна пітьма ночі
Видіння скрила й зір очей,
Але крізь пітьму бачать очі
Бліскучо-осяйний музей:
Цей павільон, що на вершинах
Ховає скарби пресвяті,
Що людям у чічних спочинах
Дарують мрії золоті.

Від цього ж чуда, з ясновиду,
Заснути знов не можу я,
Аж обернувся на сновиду,
І думка спрагнула моя —
Летить незнаними шляхами
Крізь пітьму в непроглядну ніч
І б'ється з різними віками,
Щоб розв'язати сонну річ.

Дивлюсь в віки — віків надбання,
Дивлюсь на тихі небеса,
Дивлюсь на Іродів діяння,
Як злобно нищиться краса,
Гляджу я на земні простори,
Які спадають у доли,
Що пхають мафії потвори
І тягнуть люди, як воли.

Дивлюсь на все у Божім світі, —
Природний Божеський закон,
Немудрість шкодить як еліті,
Як пнеться раб на Божий трон.
І нищить розкладом народи,
І грішних забира в полон,
В сатанські їх жене походи,
Де так видніє в пеклі скон.

Ніде не вирине поява
Таких простсрів чарівних,
Щоб з них зд'ймалася для слави
Гора висока діл святих.
Усі погнулись під гріхами,
Природа похилилась вбік,
Тропою збитою віками
В долину сходить словік.

Ніде не бачить зряче око
Ні лицарів, ані царів,
Щоб піднестись могли високо
Із блиском заграви вогнів
Під небеса незглибно-сині
Й з небес проміння золоті
Розсипать в іскрах по долині
Як Божі дари пресвяті.

З яких шарів знялась ти вгору
Як чудотворний п'єдестал?
В будові з рівного простору —
Без вирів, дебрів та без скал,
Висока, рівна в пишній шаті,
З гостинно-всміхнених гаїв, —
Мабудь простори ті багаті,
Шо з їх постала ти крайів.

Шукає зір на земнім ґльобі,
Глядить на площі, на закон,
Що править серце по жадобі,
Щоб відгадати стислий сон,
Звідкіль взялася ти і для кого
Виводиш ворожбу із сну?
Усе для краю, — для якого
Підносиш радісну весну?

Іду за взором ясновиду,
Що душу полонив мою,
А він веде мене сновиду,
До краю рідного-гаю.
Веде на сушу через море.
Минає низькій світи,
І на високе вводить поле,
Де на верхів'ях видна ти.

І це твоїх степів рівнини,
Твій обняли круглявий стан,
Твої степи і пслонини
Вдягнувши в золотий жупан,
Це ти стоїш посеред світу
В обіймах сонячних небес,
Що відбивають блиск від цвіту
Твоїх незнищених чудес.

Чи не твої ці скарби скриті
З захованих сіяють скринь?
Що світять блиском у блакиті
В нічних примарах сновидінь,
І розганяють ночі пітьму
Рукою Божих провидінь,
І світичі стають новітні
Твоїх незламних поколінь.

І ними піднеслась ти вгору,
З-під тягару важких віків,
Зелені підняла прaporи
З квітчастих в зелені степів.
І світиш блиском благ життєвих,
Пройшовши смертність темноти,
Дійшовши до віків суттєвих,
В короні культу ясnotи.

І як княжна, сидиш на троні
В пурпурі цвіту пишних трав,
А над тобою у короні
Золотоверхий засіяв,
Найвище сяочим промінням,
Що досяга святих небес,
Щоб показати поколінням
Христове діяння чудес.

В твоїх підмурках фундаменту
Покладена ця сила сил,
Цо від побідного моменту
Не знає смертности могил,
Вона є сила віковічна,
Яку послав Той, що воскрес,
У пій життя і слава вічна
Під охороною небес.

Вона із цього замку сяє
І лине до святих небес,
Вона твоє життя тримає
Від часу, як Господь воскрес.
По воскресінні в цій появі
Видніє праведний закон,
А Бог прибуде в вічній славі
І на всесвітній сяде трон.

Бо зникне світове поганство,
З останніх світових віків,
Засяє вічне християнство
З блискучо-ояйних верхів.
Гора у близку урочиста,
На ній небесний сяє цвіт,
Немає місця антихристу,
Щоб він посів людей і світ.

Правдивому прислухайсь слову,
Що перейшло усі віки,
Говорить нам: добро по злові
Приходить з певністю таки.
І по сучасній люті-злобі
Земля покриється добром,
Нестане злобників на гльобі —
Бо зло пожерте буде злом.

Не врте силі сатанічній,
Що страхом чавить грішний світ.
Бо не для неї престіж вічний,
Що пада днесь в гріховний спліт
За гріх впаде лише покута
Та скін в завузленій ганьбі,
Тому облуда незабута
З законів Божих кпить собі.

Як має гинуть сіра муха,
То западає в люту злість,
Вона кусає, як свекруха —
Бо відчуває смертну млість.
І так воно з людьми буває,
Як чийсь утратить міру рот,
Тоді по світ увесь сягає
Найбільша дурнота з дурнот.

Покірні люди правді й Богу,
Не збившись з правого пуття,
Тернисту перейдуть дорогу
І ввійдуть у нове життя,
Що стане ясною горою,
Де на вершинах видна ти,
І християнство над тобою —
Найвище світло ясноти.

Хоч все у світі почорніло,
Від чорних сатанічних хмар,
Та в тебе світло поясніло,
Як Божий життєтворчий дар.
Для мирного твого народу,
Який молився і терпів ,
Обмив гріхи із свого роду
І йде в життя нових віків .

Де на життєвім п'єдесталі
Сіяє мудrosti закон,
Де сходяться життя скрижалі,
Де видно в сяйві вічний трон,
На троні вічний Відкупитель —
Життя і слави Володар,
Це твій Владика і Спаситель,
Що дав життя тобі у дар.

Із сну я вам сказав цю казку,
Про що мені яснили сни,
Як ви піймете Божу ласку,
Тоді здійсняться вам вони.
Слова Ісусові Христові
Хай будуть вам для провидінь,
А ви ідіть в Його любові
У цю блаженну височінь.

2.VII. — 3.VIII.1964.

БЛИСК БОЖИЙ

1

Давно до тебе, мирної держави,
Зійшов апостол із святым хрестом,
І у твоїй столиці над Дніпром
Прорік великість Божої всеслави

Князі ввійшли до тебе мудроглаві,
І засіяла ти тоді добром —
З святынь, покритих золотом-сріблом,
Блискучі в небо зносились заграви.

Від цього блиску із твоєї слави
В сусід іскрилось око їх лукаве,
І повів на тебе їх сатанський дух.

Щоб Божої у світ не понесла ти слави,
Для неї в тебе, щоб загинув слух —
Злий дух задумав знищить культ держави

2

В твій край він гнав народи прелукаві,
В твоїй столиці, селах і містах
Святині нищив, обертає у прах
Все, що князі здигнули Божій славі.

Що виросло в спокої у державі
На благодатних золотих степах,
Під синім небом в зоряних світах
Розквітла велич у Господній славі.

І по апостольському заповіті
Бліск Божий понесла ти в цьому світі,
Те, що святий пророк тобі прорік.

Та дух сатанський в люті проти Бога
Веде, і йде за ним днес злобний чоловік —
Спустошив культ, і в світ прийшла тривога.

3

По першій вдіяній тобі руїні,
Яку вчинили чорні дикі орди,
Тоді сестриця, заздрісна і горда,
Прийшла на „поміч” знищений країні.

І притоптала ню вона в долині,
Дивилася згори на неї, згорда
У згоді з гуком дідьчого акорда,
Що грає сатана з давнин до нині.

Ця музика вподобу їй припала,
Що й в д церков твоїх ключі віддала
Йому — воюючому сатані.

Він замикать почав твої святині
І замикає в нинішній дні,
Щоб знищити віру в Божеській країні.

Чинив він в тебе сатанічні дії:
 Відводив він тебе від райських брам,
 І нищив твій народній культ і храм —
 Що в тебе квіти як найвищі мрії.

Він їх на слози обмінив гіркій,
 Удерся в хату як злочинний хам,
 Твоїм найкращим ворушким синам
 На руки пута накладав тажкій.

Твій гордий нарід обернув в рабів,
 Отрую забуття він дав журбі —
 І потягнув до корчми на пияцтво.

У корчмі він знедоленій юрбі у кров
 Вливав страхітливе туманство,
 Щоб дух у ній охляв і вбити в ній любов.

5

Злий дух, вподобавшись людині- звіру,
Добрався скрито до сім'ї слов'ян,
Спustoшив серця миролюбний стан,
Поклавши злобу в дім добра і миру.

Тебе казав закрити в темнім вирі,
Послухали сестра і брат тиран,
Зняли із тебе золотий жупан
Та одягли в жалобний плащ зневіри.

I у зневірі ти пройшла віки,
Та злу не піддалась, бо все таки
Міцніли в тебе віра й Божії храми.

I хоч тебе закрив захланний світ,
Та не здавив любов до Бога й мами,
Що Бог поклав тобі у заповіт.

6

Коли по волі вже Його Господній
Прийшов Пророк, збудив тебе зі сну
І зняв із тебе темряву мутну,
Ти знову прapor підняла народній.

Побачивши, тиран, як звір голодний,
На тебе кинувсь, збуджену зі сну,
Підняв голоту злобно-навісну
Й повів на тебе тлум страшний погромний.

Наваживсь він тобі закритъ уста.
Щоби не славила ти Господа Христа,
Щоб ти згубила славу превелику —

Яку не любить зграя навісна,
І шкірить лютъ і заздрість дику
На велич слави Господа Христа.

Антихрист злобний, що веде голоту
 І нею нищить Божий світ, —
 Він спокушав її сотнями літ
 На злобу, розклад, заздрість і темноту.

Тиранську в неї уложив істоту
 І мов би левів нацькував на світ,
 У світі знищив культу моноліт —
 Надхнув дикунство, розклад і дурноту.

Це він, антихрист — вроджено-злий дух,
 Зібрав голоту й дав тяжкий обух,
 Спустошили Господній святилище.

То Ірода жага веде її на глум
 І нею добрий люд кривавить нині,
 А св. том править безголовий тлум.

До тебе вдерлисъ Іродові слуги
 З наказом, щоб розп'ять Христа,
 Щоб ти зосталася пуста. —
 Твої святині замикає вдруге.

З голотою дійшовши до потуги,
 Її руками він розп'яв Христа.
 І голодом позамикав уста —
 Запекла мста звірячої наруги.

Мільонів сім убив твоїх дітей,
 За ширу віру їх святих ідей
 Віддав змайстрованій голодній смерті.

Рятуй нас світе! З матірних грудей
 Ридав крик болю крізь серця роздерти
 До затканих антихристом ушей.

Погроми чинить він над квіт-народом,
 Як показ змагу супроти Христа,
 Смертельним голодом замкнув уста —
 Здобув мовчання сатанинським ходом.

Це ж пророкований обманець-злодій,
 Від нього людність робиться пуста,
 І світ покрила темрява густа,
 А в ній притаєний вогонь-пустодій.

За темрявою світять ясні дні
 Для чесних душ, що не гсрять в огні,
 Вони живуть у віковічній славі.

А на земному спаленому дні
 На попіл перетворяться лукаві,
 Що душі їх угодні сатані.

Пізнай терпіння праведного Йова,
 Якому кари посылав сам Бог —
 Чи не заломиться серед тивог,
 Чи не зречеться Господа- Єгови.

Отак в терпінні будь тверда й готова
 I не лякайся нинішніх негод,
 Затям всім серцем, що говорить Бог,
 Тримайся міцно Божеського слова.

За Боже слово мучиться твій люд,
 Годує світ, а сам голодну смерть
 Спіткав і молить Бога у терпінню,

Щоб відогнав той сатанічний блуд,
 Який несе смерть всьому поколінню,
 Здvigнувши на землі пекельну щерть.

11

„Блаженні лагідні вспадкують землю”, —
Давно Христом проречені слова —
Нехай тобі ця заповідь нова
Здере з очей заслону темну,

Щоб злого звідника піznати в Кремлю,
Затям собі пророчі ці слова,
П'знай, чия у ньому голова,
Що днесъ загарбує вселенську землю.

А щоб на ній тобі життя пройти,
То будь видюща і побожна ти
Щодень, щоніч, години чи хвилини.

Не легковаж антихриста мети,
Бо він цей свій вогонь пекельний кине,
Щоб до падіння всесвіт привести.

Та ти усе плодюча, земле рідна,
 Сховаєш від вогню своїх діток,
 Щоб як пелюстки Божеських квіток
 Зростила ти і стала в світі гідна,

Бо вийдеш з виру знищена і бідна
 І виведеш захованих діток,
 Яких на землевладний твій вершок
 Поставить вдача добра і лагідна.

Мораль висока вибраних ідей
 Держиться міцно у таких людей,
 Які шанують Божеські закони.

Не ті з піску, що до раба очей
 Насипали в пустині фараони
 Ї пустили в світ на знищення людей.

13

Комуна здавна є потвора хижка,
Злий дух веде її з глибин віків,
Щоб нею стерти святощі світів,
Завів її до славного Парижу.

У славнім місті він на дивовижу
Бліскучу лямпу погасить зумів
І світло злоби хитро засвітив
У згаслій лямпі славного Парижу.

Розпусне світло через темну тінь
Розпусний промінь гнало в далечінь
І спалювало святощі народів.

Чіпалось дуже модних поколінь
За планом хитрих Іродів-Неронів,
Що пхають люд в пекельну глибочінь.

Не хилтайсь, тримайся в Божій славі,
 Тоді коли антихрист нищить світ
 І вщеплює богозневаги міт
 Народам в кожній підданій державі.

Де сильно діють Іроди лукаві,
 Щоб розбивати той твердий граніт —
 Христову віру, що тримає світ, —
 У цій смертельній із людьми розправі.

Тримайся Бога в цей жахливий час,
 Його бо сила охоронить нас,
 Коли приходить знищення тривога.

Знеси високо свій душевний глас —
 Взвивай до сили всемогуття Бога
 Для стриму дії звироднілих мас.

15

Коли вблагаєш Господа Гладику,
Загине в тебе сатанічна хлань,
Рука Господня дасть тобі у дань
Моральну силу — мудрість превелику.

Моральністю здолаєш орду дику,
Законом добрим Божеських бажань
Для землевладних мирових питань
Вспадкуєш землю Божу всю велику.

Не знищить злобний сильних Божих діл —
Спалити може навіть гори тіл,
Та ює спалить вогнем душі живої.

То дбай про душу в катастрофи днях
Тримай моральність для рідні своєї,
Щоб вийшла з бід в добро на Божий шлях.

Пригляньяся до посланця Єгови,
 Якому Він сказав людей вести, —
 В дорозі спокушав його дух злій,
 Тож з ним пішов по злобному шляхові.

Повірив він сатанській злій намові,
 Уроївши, що він є Прометей,
 Потяг і люд у прірву цих ідей,
 Щоб на всесвітній трон зійти по злові.

Шукає оманливих ключів-принад
 До серць людських, для тіла штучний глад
 Та інші кари злобної облоги...

Чи чуєш ось його вогненний чад?
 Пристань, не йди, спини поквалні ноги —
 Бо вже один лиш крок в кромішний ад.

Пристань і глянь на нинішні дороги:
 Йди ти певною до Господа Христа
 І перед Ним відкрий свої уста —
 Проси душевних скріплень в днях тривоги.

Бо нестрашні тоді сатанські роги,
 Коли душа ю квола й не пуста,
 А лише в царство Господа Христа,
 Куди не ступлять злі сатанські ноги.

Бо цар не є анархія пуста,
 Якою валить зло престіл Христа
 Щоб стать царем над Божою землею.

В одну наміривсь він злощасну ціль
 І йде віками нищити люд ю, —
 Тож прийде пекло знищення відтіль.

Чи бачиш нині нищення народів,
Які лишились без своїх царів?
При множестві злощасних партійв,
Народжених із того ж зла плодів.

І стали силою його походів,
Бож ними він анархію завів,
Мораль пустошить — добробут світів,
Щоб світ змінить, як цар гріха велів.

Не виплеканий королівський рід —
А сів на троні безголовий дід,
Який не визнає своєї мами.

Зродився в світі із душевних бід
І бідними говорить він словами:
„Я вам в життєвий рай відкрию вхід.”

Із цього маєш ти живу nauку,
 Що жоден князь, монарх, король ні цар
 Ніколи цього не приніс у дар —
 Не зваживсь кинуть в Бога каменюку,

Лиш дідовід підняв брутальну руку —
 Він проти Бога п'ерший став бунтар,
 І з ним антихрист — злобний володар,
 Жене народи на пекельну муку.

Діяння злого духа — сатани,
 Що знищили близкучість давнини —
 Згадай про рай і злобную гадюку.

Тоді себе самого запитай,
 Чи ж не від першого блудного кроku
 Згубили люди свій прекрасний рай?

20

І на планетах ти не знайдеш раю,
Бо не з плянет, зірок, не з місяців
Тебе на землю з раю злий дух звів,
Спustoшивши її від краю і до краю.

З вигнанням тим за грішною стопою
Твоєю рай замкнувсь і занімів,
Не стало райських розкошів-гайв
Лише пустиня, зрошена сльозою.

Та горем виснажений бідний люд,
Який зловився на сатанський злуд
І вліз у тьму дорогою блудною,

Де став царем сатанський злобний хам,
Що смертію голодною страшною
Жене людей від зваби райських брам.

Землі тримайся, як своєї мами,
 Як рідну матір пошануй свою;
 Шляхом любови дійдеш до раю
 І рай тобі відкриє знову брами.

Це Божими провіщено словами —
 „Блаженні лагідні”, що путь синайську
 Віднайдуть і вспадкоють землю райську
 І стануть гідними її панами.

Зближається останній Божий суд, —
 Вважай та нез впади в сатанський блуд —
 Молитвою борися проти нього.

Зло злом побити — був би марний труд,
 Тож не скверни душі і серця свого,
 Коли земля чека на добрий люд.

Видною приймеш суд у Божім саді,
 Бо зникнє темінь з ясних білих днів,
 Запалить світло видне для світів,
 Що днесь блукають в сатанічнім чаді.

Бліскучий промінь на твоєму граді
 Засяє із церковних злотних брам
 І стане видна благодать світам —
 Христова церква віри у народі.

Лиш сильна віра воскресить твій край,
 І стане видним твій закритий рай,
 Що зник з очей лукавому народу.

І ти, захланний блудню, не шукай,
 Бо рай не є на сході чи заході,—
 Він серед світу зріс в святий звичай.

Звичаї гарні — обрійно-господні,
 Зростали в тому тихому раю,
 І в душу мирну добрую твою
 Складали блага вроджені — природні.

Твого повітря чисті кисні й водні
 І чар розквітлої весни в маю,
 І птаства спів в зеленому гаю —
 Зродили поетизм в душі народній.

Душа, спрагненна на високий лет,
 Увесь народ твій став один поет,
 Великий в творчості пісень народніх.

Душевне благо вроджених прикмет,
 Не вивчених, не штучних ані модних,
 Завжди веде тебе до світлих мет.

Завжди твоєю світлою метою
 Був благородний всесвятий спокій,
 І правди Божі ті, що нарід твій
 Злюбив душою мирною вільною.

І над землею рідною святою
 В обладі світлих Божественних дій
 Він зніс до Бога благородство мрій
 Засяяв ти предивною красою.

Краса душевна — міць дідів твоїх,
 Незламна сила в образі святих
 Тримає вічність славного народу.

Не слабодухів, що їх топить гріх
 У сатанічну видуману моду,
 Щоб залишить гальбі глузливий сміх.

По всіх плодах твоого чорнозему
 Снується запах ароматних див
 І в серці дивний постає мотив,
 Як у поета, що склада поему

І ти забуту відкриваєш тему,
 Скликаєш спогади минулих днів
 І з ними йдеш у край, який яснів,
 Щоб розв'зати вічну дилему.

Твоого лету вже не спинить світ,
 Бо запашний тебе там тягне цвіт
 Землі твоєї вічній принади.

Душа крилата досяга орбіт,
 Нестримним летом пробігає світ,
 Сідає там, де грають серенади.

Блакитне небо сяє над тобою,
 Із зір злітає золотистий цвіт,
 Видніє промінь у далекий світ,
 У царство птиць співучого настрою.

І ранніх піль весінніх акварелю
 Вітає твій, сіяючи, zenіt,
 Пташні співучої щорічний зліт,
 Що появивсь над райською землею.

Щорічно ти злітаєш до орбіт,
 Нестримним летом пробігаєш світ
 І на спустошенну сідаєш землю.

Невже гарнішої не має світ?
 Відкрий для світу силу цю таємну,
 Що вабить все тебе з прадавніх літ.

Тихенький вечір злинув над землею
 В повітрі свіжім, чистім, як кришталь,
 І линуть звуки в безконечну даль
 По синім небі й золотавім полю.

Колише сон твоя солодка мрія,
 Зникає в тінях дня цього печаль,
 Лиш милі тони дзвонять, мов рояль,
 Лункої сіро-пташки — соловія.

Блакитне небо й золоті поля,
 В повітрі чистім тремти солов'я
 Летять у даль крізь благородну тишу.

Красу і мудрість вічну свою
 Вкладають у твою шляхетну душу
 І живлять образи буття в раю.

Твою блакить небесну в чорних хмара
Хова антихрист нині від людей,
Вона ж крізь хмари із твоїх очей
Сіяє блиском у природних дарах.

Та личка білі в золотистих чарах.
Чудових злотних кіс твоїх дітей
Й блакитна ясність лагідних очей —
Вітають небо в мальовничих творах.

Глянь у небесний мальовничий світ,
Не знайдеш в ньому сонмища огид —
Побачиш лагідність злотаву-синю,

На синім тлі сіяючий обвід
Вгорнув в олтарне золото богиню,
Що підійма красу в її зеніт.

Твої з небес узяті очі сині,
 Краси їй шляхетності твоєї знак,
 І коси молоді природно так
 Сіяють злотом на твоїй же доні.

І степ ішеничний в золотаву грань
 Несе далеко полум'яний крок
 І лучить віковічний свій зразок
 Із синім небом в мерехливу рань.

Блакить під злотом — твій народній стяг,
 Блакитні очі — дар природних благ
 І злотні коси — чар краси в природі.

Не дається стерти заздрістю нетяг,
 Що хочуть знищить блиск краси народів
 І тягнуть світом свій нищівний змаг.

З давнин віків казки давнинні
 Наслухує новий нащадок — внук,
 Про час прийдешніх бід, страхіть і мук,
 Що світ спіткають у незнаній днині.

Антихрист злий у збоченій людині
 Навчатиме людей лихих наук,
 І хто його не розгадає штук,
 Загубить душу в цій лихій годині.

І час провіщений іде у світ,
 І нищить казку — бабці заповіт,
 Та бабця дальше внуків научає.

Над нею злий, лютуючи, кричить, —
 Та внук, що казку бабці пам'ятає,
 Йому вклонитись не спішить.

Принишки землянки в багатім краю,
На місці білих мальовничих хат,
Які понищив злом антихрист-кат,
Заклавши пекло у блаженнім раю.

Привів до тебе кровожадну зграз
І примістив до забраних палат,
Щоб, як суддя (примушений Пилат),
На смерть судила куль твоєого краю.

І розпинає на хресті антихрист-кат
Хрищений люд, щоб gnаний братом брат
Дорізав один одному горлянку

Але на подив історичних дат
В твоїй убогій цій сільській землянці
Зростає нині твій аристократ.

Аристократ незламно сильний духом,
 Нащадок чесних славних прадідів,
 Що в темній згубі в зло **не** перевів
 Мораль бабунь, блискучих зором, слухом.

Не розіб'є ніхто душі обухом,
 Хоч як розбити б він хотів, —
 Та ні брутальна сила, ані гнів
 Не знищать сили, що наллята духом.

І ти цю силу в нинішніх злих днях
 Зберіг в землянці, на своїх полях
 Під чесної бабуні молитвами.

Ти переміг тугий смертельний жах,
 Духово виріспаном над панами
 В безсмертної майбутності віках.

Матерія своїм числом великим
 Набрала сили в нинішніх злих днях
 І вирекла душі нищівний змаг
 З нечувано низьким інстинктом диким.

В поставі гордої своєї пики
 Вбачає здібність, силу перемог,
 Та никне все ж перед лицем тривог
 Від духа сильного Творця-Владики.

Хоч сильна та матерія числом,
 Та все ж одна вона з пекельним дном
 В завзятій боротьбі супроти Духа.

Один в юрмі з мудрішим ледь чолом
 Сильніший всіх, Його і вічність слуха,
 Стяг перемог поставить Він над злом.

34

Під синім небом, де сіяють зорі,
Замає в горі християнський стяг,
Як символ вічний Божеських звитяг
Над злом на всьому земному просторі.

На вічну гибель злобної потвори
Видніє пекло в нинішніх злих днях,
В яких стоїть оточена в огнях,
Чекає кари у пекельнім морі.

Не ті, що вмерли від голодних мук,
Бо може й ті, що ситі до розпuk,
Життя своє у пеклі покінчають.

Не знати ще, над ким закряче крук?
Чи ї сухі скелети поズбирають
Для історичних світових наук?

Гроза стихій зависла в чорних хмарах —
 Клекоче громом далечинних туч,
 А в земнім обводі тісний обруч
 Стискає люд в малюючих просторах.

Шукає хліба в водах і по горах —
 Плянети бідної невільник і сівач,
 А злиднів космосу невпинний плач
 Квилить вітрами в голоді і зморах.

У множенні числом зроста народ,
 В гонитві до вигод і дивних мод,
 У маривах пустих тісного світу.

Та віковий мінливий період
 Показує юрму й її еліту
 У дзеркалі передпотопних вод.

В ділах технічних людської науки
 Видніє сила винахідних чуд,
 Навколо творив прогресивний люд
 Вітає гучно винахідні штуки.

А поблизу десь ціле пекло муки
 І видно шлях, який веде у блуд,
 Де в мариві обманливих облуд
 Сичання в прірві злобної гадюки.

І знову з давнини рече пророк,
 Виходить правда із його казок,
 І бачиш добре сатанічні штуки,

Як згубний вже останній крок,
 Який докотить люд в пекельні муки —
 На цей рокований давно зразок.

І нині ти в його сатанськім русі ,
 Терпиш смертельний голодовий страх,
 Бажаєш волі, наче в клітці птах,
 Злітаєш в небо в християнськім дусі.

Нечувані тиранства в людськім вусі
 Нашіптує тобі антихрист-кат,
 І ніччу із твоїх рідненьких хат
 В Сибір вивозить люд в підступнім змусі.

Везе на скін невинний чесний люд,
 Здаля зоряТЬ бронзові очі Юд
 На плян сатанський нищення народів.

Затягнений у темний згубний блуд
 Нащадок-внук безбожників Іродів,
 На земнім троні жде на сташний суд.

Бажає слави — вічної богині
 Й дереться нині на всесвітній трон
 І нищить Божий праведний закон,
 А славу людську душить в домовині.

Вона злітає з тюрем і пустині,
 Перемагає вогняний кордон
 І посідає рівноваги трону,
 Як вічна слава в Божому поклоні.

А ти хоч вигуби людей усіх,
 Та слави не сягнеш крізь злобу й гріх,
 І не засядеш на всесвітнім троні.

Ганебна мука, замість слави й втіх,
 Залишиться тобі по твому сконці,
 В ганьбі довічній віковічний сміх.

Зі злом не ввійдеш у всесвітню славу,
Хоч би ти знищив весь гуманний світ
І пересіяв крізь мережу сит
Усю голоту, злобну і лукаву.

Та в діях згуби ти програєш справу,
Як Ірод злий і Сталін злющий кат,
Так ти на помсту віковічних дат
В смердючу сядеш, у брудну канаву.

Фізична сила тут твоя пуста,
Не вб'єш ти Духа Господа Христа —
Хоч плоть Його убив насильним гнітом.

Хоч спричинив ти цей тілесний скон,
Та станеш у ганьбі затертий світом --
Христос воскрес і сів на славний трон.

І на Враїні знищив ти поетів:
 Здvigнув Голготу — вивіз на Сибір,
 І як нечуваний в звіринцях звір,
 Із тіл їх гори вивершив скелетів.

Лиш дух, спроможний до високих летів,
 Піднявся вгору до небесних зір,
 І пролетівши сяючий простір,
 Засів посеред Божеських наметів.

По розвалі диявольських потуг —
 По спаленні вогнем останніх слуг,
 По знищенні всесвітніх гіпокритів

До тебе вернеться живучий дух
 Твоїх же помордованих поетів
 І знов пробудить твій народній слух.

Почуєш силу Божого веління,
 Всесильний зійде дух на твій народ
 І виведе в новітній період
 Людей найкращої душі й сумління.

Незламним будь, новітнє покоління!
 Не дай себе на сатанинський звід,
 В душі існуючий живий нарід
 Одержить ласку Божого спасіння.

Лиш хто не збився з правого пуття,
 Блаженним ввійде у нове життя,
 В призначену від Бога нову еру.

По злу добро: не злові вороття, —
 Шляхетний дух з небезаного етеру
 Приверне мир для людського буття.

Для мирних благ, душевного спокою
 Зійшла терпінням ти сотнями літ,
 Пізнала зло, терор, неволю й гніт, —
 Тож маєш душу доброго настрою.

Коли ізнов над земною труною
 Запахне райським ароматом цвіт,
 Полине пісня в Божественний світ,
 Із мов співучих срібною струною,

Пробудить край чарівної весни,
 Те, чим роїлися в праведників сни, —
 Нехай тобі покажеться на яви.

Хай радість цю почують і вони, —
 Що гідна й ти в небесній Духа славі
 Успадкувати райськії лани.

Поправиш райський чорнозем плодючий,
 Що нині в цвілі сатана посів,
 Розвів рістню із диких будяків —
 Там, де родило збіжжя, корм даючи

Пошле із неба Дух мечі двосічні
 На земний хмиз — диявольський посів,
 Надхне любов'ю милосердний гнів,
 І знайде сівача на віки вічні.

Не знайде шляху до нових віків
 Той, що в пшеницю кида будяків,
 Хабаззя сіє на земнім просторі.

Вогнем господар нищить хабазів
 І гонить злого наймита — потвору,
 Що нищить поле і красу світів.

Яскріє в небі всевидюче око,
 Жене і палить довгочасну тінь,
 Господь шукає в людських поколінь,
 Чий дух упав, чий зносиця високо.

На земнім гльобі, в обводі широко
 Проглянув зором земну широчінь,
 Душі не видно, лиш тілесну тлінь,
 І на землянці зупинилось око.

У підземельну тайну глибочінь
 Сховала бабця душу поколінь
 Для тебе і твоого роду,

Щоб для вселюдських мирових спасінь
 Замаяв християнський стяг народу,
 Що люд спасе від злоби і терпінь.

Щаслива ти, бо вже Господні очі
 Тебе обрали і твоїх дітей
 На оборонців пресвятих ідей,
 В яких слідні вже світичі пророчі.

Щоб ви в цій темній небезпечній ночі
 Збудили світлом приспаних людей,
 Щоб іх не звів неситий асмодей,
 Не кинув злобно у вогненні скорчі.

Не сильний нині голосний протест, —
 Бери на озбе всемогутній хрест —
 У християнські голосись дружини.

Не жди, щоб дикий виродок садист
 Довів тебе до знищення й руїни
 Й спалив вогнем, немов засохлий лист.

Здійсни веління праведні Господні
 В ім'я народів та в ім'я світів,
 Щоб Бог небесний зняв із тебе гнів
 Й підняв тебе з сатанської безодні.

I дав життя та мудрощі народні,
 Щоб блиск із золотих верхів
 I дух великих і святих князів
 Держав порядки пишні великолікодні.

Не вирікайся цих пророчих слів,
 Про Київ славний, щоб повік яснів
 Верхів'ями святынь золотоглавих.

Щоб дух козацький з тебе не летів
 До зрадників і злобників лукавих,
 Поки скінчиться ера злобних днів.

Послухай Бога і видінь пророчих,
 Іди слідами за велінням їх,
 Зітри із себе анархічний гріх
 І увійди у мир віків грядучих.

Пророка твого зір очей видючих
 Прозрів і радість превеликих втіх,
 Що стягне з тебе сатанічний гріх,
 Прийдешній час для поколінь будучих.

Сказав Шевченко:
 „Врага не буде супостата,
 А буде син і буде мати,
 І будуть люди на землі”.

І нам про це належить дбати,
 Щоб був і син і була мати,
 І були люди на землі.

15. 3. — II. 7. 63 р .

АНТИХРИСТ

Вічний світовий бунтар --
Давніх Іродів дух злоби,
Шо для світу і народів
Появився як владар;
Розкладом мордує люди
По цілому світу — всюди,
Там, де тільки він явиться,
Люд під гніт гріха валиться —
Падає, мов трухлявий пеня,
У свого падіння день

Він не щез, він ще живе,
Хоч віками йде по злові,
Та аж нині в людській крові,
Наче корабель, пливе.
На змайстровану комуну,
Як приманливу мамону
Ловить людність і руйнує --
Супроти Христа бунтує,
Проти Бога чинить бунт,
Під вогні готове ґрунт.

Всюди бачиш дідька злобу,
В цілім світі, де лиш люди,
Розкладом руйнує всюди
І жене людей до гробу. —
Бо де тільки його влада,
Там неволя, смерть, заглада,
Там нема життя нікому.
Ні краю, родини, дому, —
Лиш пустиня, наче тінь,
Для грядучих поколінь.

Все це він приносить в дар —
Злобу, злидні, смерть, неволю
Засіва на кожнім полю,
Там, де він є володар .
Всюди злобу засіває,
І в людей вона зростає —
Всюди квіти ці зростають,
Поки люди позбирають
І сплетуть собі вінець
На рокований кінець.

28. III. 1962

ВІЗІЯ

Яскраве сонячне проміння
Пробило ранком пітьму ночі:
Христос воскрес! І людські очі
Угледіли своє спасіння.

Тремтить заборсане сумління,
Фальшиві світській світочі, —
Зникає пітьма трону ночі
І слабнуть болісні терпіння.

І грають дзвони милозвучно,
І линуть звуки в небеса,
А з них небесная краса
Квітчає землю щедро й бучно.

Зникає сатанізм трагічно,
Спадає вогняна роса,
За нею смертная коса
Тне єресь злякану, панічну.

І слово сказане, предвічне
З Христового лунає гимнус:
„Лагідні успадкують землю”
І їм життя належить вічне.

По злі видовище трагічне.
Заслону відкриває темну,
І видно все — всю злобу земну,
І думання стає логічне.

І на майбутність віковічну
Палить сатанськую ідею,
Його вогонь, що над землею,
Лишив видовище граничне.

По історичнім перегуді
Стойть опалена землиця,
А лагідні у слізних лицах
На Божому видніють суді.

Все, що зблудило в людськім роді,
Страшним видовищем валиться.
Люципер впав, за ним цариця,
Що люд вела в розпусній моді.

Від цих страху важких просодій
Ментальності людська очманеться,
Ненависть, злоба перетреться,
Все злагідниться в вічній згоді.

І у сіяючій короні
Народ уздрів Христа-Владику,
Який на радість превелику
Явився на всесвітнім троні.

І по найкращому законі
Душа полинула в розмаю,
Життєвому вклонившись раю
У радісно-сердешнім тоні.

27. I. 1964

ВОМ

Піднеслися доми під хмари
В новім барвистім місті світу,
І не було ще видно літа,
А він вже спить на тротуарі.

Мов заколисаний піснями,
Простягся на холоднім бруку,
Під голову поклавши руку, —
Предивними впливався снами.

Жалючий вітровій надворі,
З високих хмар летять сніжини,
А він без ліжка, без перини,
Лиш пару з уст пускає вгору.

На вуличному скрізь просторі,
Кишачому ущерть юрбою —
Його незграбною ногою
Мишають всі, мов пса в притворі.

А він у радості чи горі,
Глумливого не чує шуму,
Запав у незглибленну думу,
У ній втопивсь, неначе в морі.

Одну чуттєву мав тривогу,
Вона в його тремтіла слусі:
Це був ґальон зі шнуром в усі,
Яким вино прип'яв за ногу.

Навколо грізні хмародери,
Для нього замалі це хати,
Не сила все те відгадати,
Куди ведуть його химери.

Він певно знати свій стан духовий:
Хоч у подертому законі
За це він може й без іронії
Відповідати й був готовий.

Лиш я не смів спитати в нього
Про стан духово-недоречний,
Щоб не прокинувсь він сердешний,
Не просторікував усього.

Щоб не розказував про моду,
Про модне зглиблення Єгови.
Якож зродило бомське слово
Для модних вибранців народу.

Це слово нинішнього віку,
Породжене з усіх символів,
Стягає всіх з старих престолів,
Щоб вік скінчiti чоловіку.

11. I. 1961

ДО МАТЕРІ

Матеріє, що завжди тхнеш у гнилі,
Цим існування ти своє скінчиш,
Безслідно зникнеш у короткій хвилі,
На мертвий попіл ізгориш.

Згниєш і зникне вид твій — тлінь,
Не збудиться в тобі грайливий світ
Чуттів. Не побіжить від тебе й тінь,
Бо так призначив Божий заповіт.

Чому радієш, модний чоловіче,
Ти так з цієї тлінної землі?
І зла, що лізе так тобі у вічі,
Іще не бачиш у рухомій млі.

Душа завмерла у твоєму тілі,
А без душі нема глибин життя,
Ще за життя пірнув в негойній гнилі
Й сам у собі ятриш боляк псутия.

Нащо віддав себе усього тілу,
В матерії геть занепав твій дух,
І трудишся для тіла ти надміру,
А розум-віра зазнає розрух.

Тепер лише для тіла існування
Несеш йому своє знання і труд,
І хоч кінчиться ця доба остання,
Та ти не бачиш, що попав у блуд.

О, ти, нещасне, слабодухе тіло,
Нема в тобі нічого — тільки смерть!
І чим усіх людей ти полонило
Та лихом сповнило душі їх щерть?

Нещасні мучаться в гріхах і злобі,
В жадобі до висот нема кінця,
Вогонь пекельних мук в своїй подобі
Несуть, ждучи лаврового вінця.

Людино горда, злобна, порохнява,
Чому не глянеш на шляхи свої,
Якими йдеш і в чому ти слухняна,
І чим скінчиш ці мандри в кові?
З яких радієш, поступом голосиш
І уважаєш мудрістю людей,
Своїм нацадкам ти загин приносиш
І смерть сприймаєш від рукі дітей.

Страшну загибель світові приносиш,
Смертельним страхом покриваєш все,
В нім жити хочеш, та життя ще впросиш,
Бо те, що діеш, смерть тобі несе.
Твое поганство, заздрість і захланство
Знело тебе із правого пуття,
Ввело в розпусту, розклад і туманство,
Як підеши з цим у вічве майбуття?

Загибель грізну видно над тобою,
Усе, що робиш, смерть тобі несе,
Кружляє над твоєю головою,
Лищ глянь навколо, то й побачиш все.
Це те, що в діях днесь собі приносиш,
Для розкладу і смертного страху...
Чи ти душі своєї вже не впросиш,
Щоб з грішного звела тебе шляху?!

Душа не тіло --- смерть побере впарту
Хоч тіло згине --- свій скінчивши вік,
Коли б ти душу мати міг не смертну:
Ти б жив віками в ній як чоловік.
Бо вічність людська є в твоїй душі,
Біда людині, що її не знає,
Така у мертвій пропада глупші
І більш у світі вже її немає.

30. III. 1962

ФІЯЛКА

Фіялко пахуча, приємна і мила,
Твій вигляд чудовий і запах і цвіт, —
Коли б ти квітками всю землю красила,
Пахучий і гарний тоді був би світ.

Якби ти вкрасила широкі левади,
На землю поклала житєві чуття,
Життю надала б ти солодкі принади,
Гіркому і злому спинивши буття.

Та що ж — ти слабенька, вразлива, ніжненька,
Тобі світ красити сил нема таки,
Коли шпильки гострі до твого серденъка
З усіх боків пхають сильні будяки.

Хабаззя строкате кругом по землиці
Розмножилося сильно і давить тебе,
Хоч скільки на ньому зарази і мшиці,
Ta силою росту все хвалить себе.

Краси в нім немає, ні запаху цвіту,
Лиш повний він іді, держить її все.
Він зріс без плекання у цілому світі,
Злий вітер насіння його скрізь несе.

І сіє він всюди по земних просторах,
Воно ж корениться і всюди росте —
По різних полянах, по горах і долах,
Росте, процвітає будячча пусте.

В ліси забрела ти, фіялочко скромна,
І їх неужитки вкрашає твій цвіт,
В своїй бо природі і в них ти незламна —
Свій запах ти стелиш на ввесь Божий світ.

Хоч ти ділікатна, рослиночко Божа,
Та всюди ти гожа, вільна від хворіб,
Твій запах — парфуми зеленого ложа,
Не зійде ніколи, хоч підеш у гріб.

МАТИ

Матусю дорогенька, рідна!
Мені являєшся у снах,
Немов блакить небес погідна,
Така стойш в моїх очах.

І не здаються пітьмі очі,
Зір пробиває далечінь, —
Бо Ти, мов зірка перед ночі,
Крізь пітьму шлеш мені промінь.

Ідеш з промінням чужиною,
Шукати в ній дітей своїх,
Що буря в темноту страшную
Від тебе в даль забрала їх.

Всіх понесла кругом світами,
Руйнуючи гніздо Твоє.
А Ти пекучими сльозами
Обмила сердечко своє.

Злетіла чаєчкою вгору
Із серцеболісним терпінням
І скрізь по земному просторі
Скликала їх своїм скиглінням.

Мене побачившидалеко —
Промінний зір пробивши даль,
У серце клав моє глибоко
Твої терпіння, біль і жаль.

І у промінні серця Твого
Я грію душу тут свою,
Вонь тепліше є від всього
І шле мені любов Твою.

Я чую в нім Твої ридання,
Що відбиваються в мені —
Твої сердешні побажання
За вічне вдержання рідні.

Ти не лякайсь, рідненька Нене,
Ішо я загину в чужині,
Бо вся любов, яка є в мене,
Твоїй приречена сім'ї.

Поверне вся до Твого роду,
У дім дідів і прадідів
В країну мирного народу —
Нащадків славних козаків.

Хоч і блукаю по чужині,
Та не здаюсь лихим світам,
Усе стерплю в лихій годині,
Твоєї ж чести не віддам.

Бо за Твої плачі і стогн
Тернистим шляхом я піду,
Лише по нім безсмертя погін
У р'д Твій вічний покладу.

І як Всешишній допоможе,
Твій рід зостанеться живим,
Як вислухає вухо Боже,
Що так ридала Ти над ним.

І Божою зітрے рукою
Тремку сльозу з Твоїх очей —
Лилася гарячою й гіркою
Вона за чесноту дітей.

Твоїх очей пекучі сльози
Хай в душу у мою спливуть.
Обмиють смутку зайву позу,
Про честь Твою думки снують.

Хай лине спів про серце Мами,
Ї нехай підносить рід,
Нехай вона живе віками
У виднім сяєві побід.

Хай голос серця через море
Піснями вистелить Твій слух,
Злагіднить це смертельне горе,
Здоровий ще синівський дух.

Відвагу покладу на душу
І серце підійму своє,
За Тебе все стерпіти мушу,
За серце матірне Твоє.

Тобі сьогодні на вітання
Сердечний теплий шлю привіт,
Я переможу потерпання,
Що злобний заподіяв світ.

І я візьму Твої ридання
І далі понесу крізь світ,
Бо злобна ця доба остання
Втиснула в душу дивний міт.

10-12. III. 1961

ДІВНА МУЗИКА

Був я на вечорі одному,
Де шарпав музу шал музичний,
І в слух укручував знайомий
Новий модерний твір „клясичний”.

Хоч грався він і по-новому,
Як найновіший твір музичний,
Та зміст його так по-дурному
Був неприємний і безличний.

Шалено бився диким звуком,
В тортурах шарпав орган слуху,
Неначе хтось невидним буком
Невпинно товк нещасні вуха.

А голос по високій залі
Лунав: I want to go to hell,
І звук один котився далі
Нестримним крученням педел.

Хоч тяму я здавив на хвильку,
Думки озватись щось манило:
„ Чи чуєш, крізь яку сопілку
Всесвітнє з торби лізе шило”.

3. II. 1964

ПОЇЗД

Моїй найдорожчій Сестрі

Сиджу у поїзді швидкому,
В мрійливо-колихкому кріслі,
І сонні мрії благовісні
Злітають до рідні, додому.

А вістка віфлеємська нині
Приносить радісну новину
І до сестриці у гостину
Спішу в цій радісній хвилині.

Та поїзд вдаль летить по шині
І проліта з чужин в чужину,
Я ж уявляв сестру єдину,
Що рідний дім трима в чужині.

І пісню-монотон для вуха
Співає гуркіт, шум колісний,
А милий голос благовісний
На серце, мов на рану, дмуха.

І слухом слухаю душевним
Родинну пісню про сестричку,
Мою кохану невеличку
З душевним голосом таємним.

Душі рапсодія колишня,
Пройшовши світ біди і горя,
Глибини перепливши моря,
Зосталась Ти на все сердешна.

У непривітній чужині
Ти стала затінком мені.

29 грудня 1960 р.

ГРИШНИК

Дереться грішник до небес,
Земля затьмилась в димнім газі,
Спішать народи у хаос
По сатани дороговказі.

А людство, віддане на сміх,
Під гнітом зла і звиродніння
Провадить у смертельний гріх
Свого поріддя покоління.

А на розчавленій землі
Вітаєм владу ми негідну,
Яка збирає всі вогні,
Щоби спалити голоту бідну.

Бо на землі частинах двох
Стоять завзяті вогнеміри,
Обидва чинники тривог
Вогонь рівняють цей до міри,

Чи за пророцтвом нині ти,
Добо схвильована, остання?
Чи може хтось людзй спасти? —
Це є сьогоднішнє питання.

Чи може злоба звабить всіх,
Вона ж усіх захланних мама,
Доба ж вогнем за злобу й гріх,
Злочинного сполоще хама.

З МИРОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Коли владики нинішнього віку
Обманом, блудом виповнились вищерть,
Злий дух взяв образ чоловіка,
Щоб грішним людям пригадати смерть.

У людськім тілі він прийшов, засівши
З владиками при світському престолі,
Зніс вгору ногу, чобіт з неї знявши,
Ударив ним об стіл у хамський ролі.

Гукнув сердито: „Буржуї неситі!
Велика бомба є тепер у нас!
Мені здавайтесь, грішники підпиті,
Ані, то всіх я погребаю вас!”

Злякався дехто, дехто засоромивсь,
Якщо кому по гуморі було, —
Лиш знати, дехто чорта гнатъ готовивсь,
Та мабуть волі вдосталь не було.

20. III. 1962

ІДУ ЗА ТОБОЮ

Моя ти, безтакаця доле,
Куди спрямовуєш мене?
На цю дорогу бід? Поволі
На пій звуждений вік міне.

І не мішаєш ти дороги,
Завжди терпистою ведеш
І бачиш: втомлені вже ноги,
Але спочинку не даєш.

Лиш обманюєш в дорозі,
Все кажеш: у життя ведеш,
І мрії ти везеш на возі,
Із них віночком дим снуєш.

А я все пішки за тобою
І нюхаю облудний дим
Зачадженою головою,
Але іду слідком за ним.

16. III. 1962

КУДИ ТАК СПІШИТЕ?

Куди йдете так по злочині,
Обман волочите й брехню?
Хіба не видно вже вам нині
Грози пекельного вогню?

Таж світ ви тягнете до миру
Обману шляхом день-за-днем,
Завівши вглиб страшного виру,
І страшите людей вогнем.

В посіві зла в цілому світі
Сховали ви свій шовінізм,
Щоб з нього витрусиť єліту
Крізь расу, касу й комунізм..

Бож расі, касі ви партнери,
А комунізм є ваш закон,
По ньому ж бо для карієри
Дерєтесь на фоэтління трон.

Не довго вже по тій драбині
Спинатися до цих вершин,
Щоб з них упасти та в долині
В вогні згоріти за злочин.

А ті, що нині у долині,
По вас ізійдуть до висот,
Щоб Божі нам відкрити святині
Для блага, миру і красот.

2. III. 1962

ПІД СВЯТИЙ ВЕЧІР

Під вечір цей святий чудовий,
Що рідна ще святкує хата,
Розтоплена душа в любові
Летить туди ясна, юрилата,

У рідну хату через море,
Лишає світ з його журбою,
До тебе лиш, о, ясна зоре,
Тужливо лине сиротою.

Чи засіяла в небосхилі
І людям шлеш з небес проміння?
Чи мирний народ в Україні
Ти підіймаєш для спасіння?

Чи по снігах зими-наркозі
До рідної ідуть вже хати
Колядники? Чи на порозі
Вітає їх рідненька мати?

Матусю рідна! Чи поклала
Солому свіжу на підлогу?
Чи всю рідню свою скликала
Віддати честь Христові-Богу?

Чи всі клякнули на солому?
Чи всіх у хаті ще немає?
Спішу в дорозі я додому,
Мій дух до Тебе повертає.

ПРОСЛАВЛЕННЯ

Добо, прославлена юрбою,
Чому нудьги твоєї сила,
Неначе кам'яна могила
Вкриває люд земний журбою?

І я ридаю над тобою —
Веселість всю, що мав у собі,
Віддав самій тяжкій жалобі ---
Скиглю душевною турбою.

А ти радієш із матерій
І розкладом гнилих бактерій
Сягаєш штучного спокою,

Дикунські траєш серенади,
Під тон занепаду й разбою
Людей провадиш до загади.

26. XI. 1962

ЧИ ТИ НЕ БАЧИШ?

Чи ти своїм не бачиш оком
Оцю доби страшну хворобу,
Яка зродила всю жадобу,
Що в світ втискалась рік за роком?

Тепер спішить шаленим кроком,
Несе у світ страхіття й злобу
І до некельного вже гробу
Веде народ із темним оком.

Лиш наймит царство бюрократій
Найшов у цій добі проклятій
І став на службі антихриста,

А той запряг до операцій,
Із нього він зробив садиста
І нищить пень родин і націй.

27. XI. 1962

ДЕ ВИ ПОДІЛИСЬ?

Де ж ви поділися, славнії воїни,
Що боронили народ від поганства,
Слави і чести, віри Христової
Злу не дали, встереглись запроданства.

Нині по вас не лишилося й тіні,
Із вашого шляхетного лицарства,
Лиш тлум геройством злобного поганства
Заводить пекло мертвої руїни.

Лиш ви спокійно лежите в могилі
І славу добру держите у силі
Не йдуть за нею ні сини, ні внуки.

Ідуть за тілом, а душа в жалобі
Літає в пущах, кричучи з розпуки
Над тілом людським, відданим хворобі.

28. XI. 1962

ЦЬОГО НЕ ШУКАЄШ

Не тим біди й загибелі шукаєш,
Про що співаєш у своїх піснях,
І бачиш люд у злобі і гріхах,
Якому миру і добра бажаєш.

За це подяк від нього не чекаєш,
Це знаєш, бачиш у його очах,
Як він мандрує по лихих шляхах, —
Та вгамувати його ти сил ще маєш.

До неба, місяця, під ясні зорі.
Його не спинить нинішній поет,
Коли він знявся на високий лет,

І знісся вище від своїх комет,
Згори шукає на земнім просторі,
Який грозить йому вогню замет.

5. III. 1962

ЧИ ЦЕ МОЖЛИВЕ?

У нинішньому лихолітті
Під сяєвом червоних звізд
Примудрі люди на цім світі
Шукають предковічних гнізд.

Побачать звіра десь страшного,
Прародити його назвуть,
І раді, що, мовляв, від нього
Й вони йшли еволюцій путь.

І я до істин строю вуха,
Хоч не чуткий на цей закон, —
Мовляв, пішла від слона муха,
А з муhi виріс велет слон.

8. III. 1962

ПРИЙДЕШНІМ

Немилі вірші укладню,
Для них немає слухачів,
Лиш для майбутніх читачів
Добу сьогоднішню гортаю.

Про люд і мир, і правду тую,
Що йде від хитрих вдавачів,
Про тісноту і стан харчів,
І як антихрист трон будує.

І для схвильованих історій
На нашій ще землі просторій
Прогрес відкрито із вогнем.

І дух лихий в людській покорі
Вогні зливає день-за-днем,
Щоб потонути в грізнім морі.

9. III. 1962

СВІДОК ЕВОЛЮЦІЇ

Із водних намулів м'якучих
Ти вгору піднеслась гранітом,
На показ вічний перед світом.
Тримаєш знак в віках біжучих.

Вже мілійони літ тяжучих
Пройшло повз тебе білим світом,
Поки зробилась ти гранітом
З-під вод із намулів пливучих.

І в нашу ти внесла епоху
Вапняк, маленьку черепаху,
Яка не знає еволюції

І нє потверджує теорій
І не визнає емоцій,
Що в голові зродились хворій.

14. XII. 1962

ЗАЗДРІСНЕ ОКО

Ти заздрістю налите, людське око,
Крізь більма дивишся на гарний світ,
Та не зважаєш на ганьби розцвіт
І злобно блимаєш на все високе.

І серце в грудях занива глибоке,
Не може вийти крізь вузенький вхід,
Щоб змити з тебе більма темних бід
Та вивести тебе на шлях широкий.

Без серця ти само собі ніщо,
Бо тільки злісний блик видніє покищо
І робить тъманим людське лице.

Та ти у заздрості лихій хворобі
І слухати не хочеш про все це,
Що вигляд твій хова в понурім гробі.

АНТИХРИСТ — ЦАР ТЕРОРУ Й ГНІТУ

Антихрист, звівши з розуму еліту,
Фалшує скрито праведний закон,
Мудрців премудрість він на інший тон
Переспівав із дум і заповіту.

Ніколи ж не бажав цього для світу
Ні то Шевченко, ані Вашінгтон,
Щоб на безбожництва всесвітній трон
Засів антихрист — цар терору й гніту

Який штурхає праведних людей,
Щоби схвалили плян його ідей
І посадили на всесвітній трон.

Підніс найкращі душі християн
І обернув їх праведний закон
Для скритих цікей світових поган.

5. I. 1963

ВОГНЕННИЙ ПТАХ

Не залякать тебе збираюсь, світе,
Цією нутою в моїх піснях,
Лиш те, що віддзеркалюю в очах,
Не дастесь нині вже нічим прикрити.

I світ розтлінним спокоєм уже не одурити.
Як над землею вгору знісся птах
З залізним дзьобом і вогнем в очах,
I дивиться згори, як світ спалити.

А в темряві землі лежить наш вік,
У ній сховався злобний чоловік
I з неї випустить вогненну птицю

Він людству „радісне” життя прирік,
Його обманом обкида щорік:
Він прнесе, мовляв, едем на цю землицю.

25. XI. 1962

ІЗ ІНАТЯКУ

Чи це ось так само прийшло на згадку,
Чи може вже й дискусії були,
Що раб, на взір робочої бджоли,
Годує трутнів і розпусну матку,

Чи за спотворення таке в додатку
Хотів би хтось бездумної хвали
І чи вже бачив світ таке коли,
Щоб хтось піддав таку фалшиву гадку.

Та крутить хтось без сорому й страху
І нищить все, що стрінє на шляху,
Щоб міг здигнути пітьмі сатанську хатку.

Він на юрму, що вже сліпа й глуха,
Скував давно незламні ґратки
І йде, як цар всесвітнього гріха.

БЕЗ СВІЧКИ

Вже непотрібно свічки в день, —
Шукати з юю чоловіка
В земних проваллях цього віку, —
Він сам спіткне нас, наче пень.

Коли захочеш — в ніч чи день,
Озветься постать недоріка,
Душевно скручена каліка
У стисках сатанічних жмень.

За це вона і без турбот
Летить сягнути до висот
З бажанням сісти в небесах.

Лиш як здобути їй краси,
Такій, що видніє в гріхах,
Незрячий звівши люд на пси?

ЛЮБОВ І НЕНАВИСТЬ

Любов — найглибший сенс живих істот!
Ілагословенна будь в душі до віку,
Бо ти показуєш шлях вірний чоловіку
До миру, волі, духових висот.

Поб'єш облуду сатанічних псот,
Пізнаєш певно Господа Владику,
На вічну славу й радість превелику,
Яку Христос приніс тобі з висот.

А ти, ненависте, вела походи
І нищила у розладі народи,
В ганьбі зазнаєш віковічних мук,

Ти з вічною ганьбою праісторій
Потонеш у вогнистім морі
За тиранію — діло твоїх рук.

5. I. 1963

ЛИНУ ДО ТЕБЕ

До тебе лину я, чарівна, знов,
Моя країно співу, дум і цвіту,
Через простори чепурного світу
Летить до тебе вся моя любов.

Де лицарів твоїх я бачу кров,
За тебе і твою красу пролиту,
І кожний день, годину лихом биту
Під зоряний змагаю твій покров.

Під небо синє в зорях золотавих,
Де дух від Божої зростає слави
І з неї родиться аристократ —

І в ньому сила, воля і побіда
Сильніші від матерії стократ,
Що розкладає немічного діда.

6. I. 1963

ЧОМУ З'ЯВЛЯЄШСЯ?

Чому підбурюєш мене у крові,
Ненависте, до злоби і злодіїв,
Коли правдиві серцелюбні дії
Розтоплюють, як віск, тебе в любові.

Біль здавлений злагіднюєш у слові,
Із слова родиш золоті надії,
В яких рояться швидкокрилі мрії
Про мир і волю, і часи чудові.

І хоч злий дух не спинить битви-эмагу,
Щоб над добром здобути перевагу
У нашій нинішній грізній епосі,

Та все ж любов під Божим стягом
Долає люту ненависть і досі —
Хай сяє ж і тобі любов найбільшим благом!

БЕЗСМЕРТЯ КНЯЗІВ

Князі великі, мудрі і святі!
Колишня ваша честь і совість,
Покладені у віковічну повість,
Рятують нині нас в добі пустій.

Старинні культу — віковічні ті
Держать віками віковічну повість,
Яка відновлює у нас готовість
До боротьби за правди пресвяті.

Із даного від вас нам християнства —
Незламна сила супроти поганства
Боронить нас від знищення й тривог

Хоч ми зостались без князів і панства,
Веде нас нині всмогутній Бог,
І не страшні нам з Ним катів тиранства.

1)

СТИХІЙНЕ ЯВИЩЕ

Коли надходить катастрофи час,
Завважиш зміни у людській натурі:
І люди робляться злосливі і понурі —
То знак, що час зближається до нас.

А він, неначе у пустині глас,
Ховається у темряві похмурій,
Розжалений, що світ конає в дурі,
Питає: чом культури промінь згас?

Згадай но, як в Содомі і Гоморі
Безпутний люд піддавсь потворі
І цим стягнув на себе кари дні.

І біля нашої доби в притворі
Уже іскряться атома вогні,
Свій зміст підказують в людському творі.

6. II. 1963

МЕСІЯ

Чому, загарбнику світів,
Ти до керма землі-пустелі
Підносиш вгору аж до стелі
Тупе владарство йолопів?

І від безкрилих наших днів
Не чути, щоб мудрці громіли —
Усіх забрали під розстріли,
І світ Господній посмутнів.

Лиш кат, радіючи в цій хвилі,
Спокійно випливає в силі
В текучій крові ріці.

Пропливши вже довжезні милі,
З вогнем приходить у руці,
Підпалює нам дні безсилі.

1. XI. 1963

„ХТО РАНО ВСТАЄ, ТОМУ БОГ ДАЄ”.

Із ліжка вчасно звівсь я нині
Святого в цю неділю ранку —
І в ресторані до сніданку,
Немов самітник, сів в пустині.

І у нужденній цій хвилині
З'явилось щось, як образ в рамку,
Замкнений дух в тілеснім бганку,
У вигляді плечей на спині.

І більш ніщо — сказать до речі,
Побачив я лиш спину й плечі,
Що бридко пхались до очей.

Бо сіло в позі неприличній
І хмурилось якось безлично —
А я ж гадав — знайду людей.

РІДНЯ В ГОСТИНІ

У винаймленій хаті, де розсівся я,
Навколо купчаться німіvnі стіни —
І вдерлось сонце у вікно крізь тіні,
І на екрані стін відбилася тінь моя.

Гостей побачивши, розчуливсь вельми я
І їх до себе запросив до хати,
І подолавши злигодні горбаті,
Засіла в мене вся моя рідня.

Тихенько за вікном зникало світло дня,
За ним кудись із стін забралася тінь моя,
І знову я зробивсь самотнім і німим.

Ще тільки демон щось почав казати,
А я дививсь у даль і там побачив дим,
Що вився з рідної моєї хати.

УТЕЧА

Трав'єва сонячна теплінь,
Кругом зелене поле красне,
З висот небесних сонце ясне
По ньому сіє свій промінь.

А на горбку, неначе тінь,
Стойть прибита горем мати
І бачить, як таємно з хати
Син утікає в далечінь.

На сході блискавка і хмари,
І диму вал жене примари —
Страху і лиха в рідний край.

Я ще стояв, та рідна мати
Рукою знак днла: втікай!
Я втік у світ, — в неволі мати.

26. XI. 1963

КУДИ ЙДЕШ?

Тобі сказав живий пан Біг,
Щоб ти по вічність йшов до Нього,
А ти послухав духа злого
І з прарих vlіво збивсь доріг.

На смерти викотивсь поріг,
Тривожиш всіх, себе самого —
І від вогню твого страшного
Тремтить земля й скелети стріх.

В облуді йдеш із кожним роком
І за твоїм мінливим кроком
Лишається кривавий слід.

За це в розжаренім вогнищі,
Як цей спричинник зла і бід,
Сконаєш в темнім попелищі.

1. XI. 1963

ДЛЯ ЧОГО?

В зачиненій для чогось щільно
Бліскучій шафі елегантній
Убрання висіло педанта, —
Й не ношене взялося цвіллю.

І може б образ був нам ціллю
В штукарстві жвавого аманта,
Як душу в тіло й кість педанта
Вдихне він, щоб не тхнуло гниллю.

І як убрання в повній шафі,
Так тіло — тінь для фотографій,
Линяє без душі щомить

Бо так воно у світі є,
Що тіло без душі гніє,
Лишається ганьба та бридь.

СУЧАСНИЙ ДІВЧИНІ

Кохана дівчино, у дзеркалі віків
Пишалась ти природною красою,
За що ж наш вік помстився над тобою
І геть тебе на мавпу перевів?

В модерності останнього „тепер”
Стойш, мов пень, з обтятою косою,
Неначе хтось кігтястою рукою
Красу з голівоньки твоєї здер.

Стирчить угору лиш стерня пуста,
У фарбі злиплись очі і уста —
То марної пихи липкий обман.

Штанців вузеньких стиль і тіснота
Геть витиснули твій дівочий стан —
Зосталась штучна грішна пустота.

ЗА ТОБОЮ

Крайно люба, за тобою
Весь час я тужу в чужині.
І тугу й жаль, печаль з журбою
Сплітаю в болісні пісні.

Зриваю всі прив'ялі болі,
Із них віночки плетучи,
Кладу в флякон твоєї долі,
Сміюся слізми плачучи.

Слізна водичка благодійна
Відсвіжує зів'ялий цвіт,
Душа присохла, безнадійна
Породжує надійний міт.

І бачу в нім твоє повстання
Із довгих летаргій снів,
І блиск Господнього сіяння,
Що над тобою заснів.

Сіяє знов з верхів злотавих
Твоя побожність, слава й честь,
Зганяє із степів тужавих
Сатанську дич і злобну месть.

Витає небо над степами,
Приходить радість і любов,
Співає гимн вітрам устами
Найбільш співуча мова з мов.

Її музично-звукні тони
Гливуть із серця глибини —
Несуть красу, любов закони —
Все в дар тобі дають вони.

І з даром цим по темнім світі
Ти йдеш до ясної мети,
З гостинністю в палкім привіті
Вступаєш в сяйво висоти.

Твоя привітність і гостина
Промовні виявом культур —
Ясують нам, що ти єдина
З найкращих зроджена натур.

Твоя природа чудотворна
Душі твоєї росить чар,
Її шляхетність необорну
З хмаринок витесав різьбар.

Крилаті сяєва природи
Освічують твої поля,
Вирощують найкращу вроду,
Що гідна зватись власним „Я”.

Возечесне „Я” в Господній славі,
Постало з віковічних мрій —
У непобореній державі,
Де сяє дух Господніх дій.

Воскресле „Я” на своїм полі
Запалює вогненний блиск
І рабство спалює, неволю, —
Земної тьми одвічний тиск.

Зганяє геть темряву світу
Відновлеце всесильне „Я”,
І сяє блиском самоцвіту
Твоя несмучена зоря.

У нічку темну-невидюлу
Вона схилиє ясні сни,
У снах тебе промінну бачу
В розквітлім образі весни.

Де весняні розквіти чари
Від теплих радости сіянь,
Які тобі складають дари —
Віки жевріючих змагань.

Його не знищить жадна сила,
Ні чорна змова сатани,
Коли б це „Я” в твій рід вщепила
Своя премудрість давнини.

Нехай же гріє в твому краї
Її горіння вічний дух,
І дастъ тобі для твого раю
Всебачний зір і чулий слух.

І хай від розкладу матерій
Тебе рятує вічний дух —
Не допуска чужих бактерій
Розладити твій зір і слух.

Щоб ніж дивилась ти німівно
На розклад — мариво тривог,
І твій народ почув дослівно,
Що з ним говорить тільки Бог.

Видюща будь у темнім світі,
Щоб не схитнув спокусник-змій,
Найди у Божім заповіті
Незламну силу протидій.

Бо нею ти всю їдь зміїну
Зітреш із райської землі, —
Лиш Бог врятує Україну
Твоїй окраденій сім'ї.

Повернуться всі чесні діти
Із рабства хмарених світів,
Щоб серце й душу обігріти,
Гід сяйвом Божеських вогнів.

Лиш Божеських вогнів заграви
Просвітять шлях крізь темний світ,
І принесуть тобі для слави
Землі твоєї пишний цвіт.

Сім'я, що з кореня старого
По рості пнеться в височінь,
Зросте великою з малого
В здоровім виді поколінь.

Які по Божому законі
Осягнуть світлої мети,
На райському засядуть троні —
І раєм цим виднієш ти.

5 — 10. X. 1964

БОЛОТО І ЗЛОТО

Повстало з темного болота
І стало символом — голота.
Але про це воно не знає,
Все, що блискуче, обкаляє,
А хоче стати більшоком злота.

Звичайне плісняве болото
Противиться, як світить злото,
Тому собі ще так гадає:
Як злото грубо обкаляє,
Тоді й само засяє злотом.

Та не тобі, брудній голоті,
Зродити блиск в бруднім болоті,
Хоч заблистіти ти б хотіло,
Ніяк не вийде з цього діло,
Щоб мало блиск брудне болото.

17. VIII. 1964.

БЕЗ БОГА НІ ДО ПОРОГА

Як став він паном над землею,
Вогонь пекельний розвиває,
Народ він поламав журбою —
Для себе ж вічності шукає.

Та тут пророцтво промовляє
З часів давних по наші дні:
Усяк, хто Бога зневажає,
У вічному згорить вогні.

Вів сам себе спалить дощенту
Вогнем, що нині добуває
Із крові пекла й фірмаменту.

Рокований приходить скін,
І пекло злого закликає,
Щоб сів на трон кривавий він.

25. II. 1964

ДИВИСЬ НА МОДУ

Дивись на техніку і моду
Та на здобутки у науці,
Які ідуть по нашій штуці,
Щоб нам внести в життя вигоду.

А ти вдивився в непогоду
І бачиш люд в біді і муці,
Що ще в надіях і розпуці
Чекає ради для народу.

Коли б він дав для нас нагоду,
Послав весь світ у наші руці,
Ми всю біду зняли б з народу,

І все старе було б на боці,
Ми всіх вдягли б в новеньку моду,
Щоб був кінець і їхній муці.

16. II. 1963

ЧЕРЕЗ ЛАСОЩІ ЗАГИН

Чи для добра чи на підмогу злу
Природа владні вкresлює закони!?
Дарує людям три незламні гони, —
Багатство, множення і слави млу.

Як сотворіння трапиться лукаве,
То спрагло пнеться в думні забобони:
Змагає до висот, але в багниці тоє,
Коли крізь ласощі іде до слави.

По здійсненні найкращий перший гін,
Не злий і другий, тільки впертий він,
Завжди руйнує зріст у третім гоні,

Хоч всі вони ідуть в один уклін,
Спішать до слави по одному склоні,
Лиш гін збагачень всіх спиха в загин.

16. VIII. 1964

РОДОВІД

Чи думаєш, що досконалий люд
Постане з техніки й набутків,
Що досконалі вицідиш здобутки
Із крові дурнів, до спливає бруд?

Даремним був би твій наївний труд:
Бож розум родить чисті родоводи —
І не примусиш даної природи,
Щоб слухала твій неймовірний блуд.

Щоб в думаннях твоїх не був хаос,
Дивись, де народивсь Господь Христос —
Ta усвідом значіння родоводу.

Насліддя духове, а не тілеона тлінь
Тримала розум сорок поколінь,
Й вела до Бога-Спаса путь народу.

22. II. 1963

СЛУХАЙ, ЩО ПРОВІСТИЛИ ПРОРОКИ

Чому вар'юєш ти тоді, народе,
Коли говориш — розум я здобув?
І ним усунув всякі перешкоди
В законах Божих, та про них забув.

І сам піднісся через винаходи
До лету в небо, щоб у нім засів
Із зазнав нарешті всякої вигоди,
Тоді забувся і збожеволів.

Чи ти не знатав пуття, летіти доки?
Чи нечував, що прорекли пророки:
Загубиш розум, зак будеш горів?

Ще перед тим терпіти будеш муку,
Бо ти зневажив Божеську науку,
Як дурень, в небі сісти захотів.

1. III. 1963

У ПРИРОДІ

Як хочеш знати тривку природну річ,
Поглянь на різні твори у природі, —
Поміж рослин, тварин та й у народі
Помітиш міць незмінливих удач.

Нехай утопить зір твоїх ось віч
Рослину-дерево одного роду,
На нім побачиш ти незмінність плоду,
Пізнаєш силу вроджених удач.

У расі яблунь — вибраній, одній
Ти найдеш вдачі добрі і квасні,
Хоч на одній землі й підсонні,

Та все ж їх вдачі родяться з насінь
І по природному ідуть законі
В незмінні вдачі дальших поколінь.

1. II. 1963

З М И С Т

Зі сну	5
Блиск Божий	19
Антихрист	66
Візія	68
Бом	70
До матерії	72
Фіялка	76
Мати	78
Дивна музика	82
Поїзд	83
Грішник	85
З мирової конференції	86
Іду за тобою	87
Куди так спішите?	88
Під Святий Вечір	89
Прославлення	90
Чи ти не бачиш?	91
Де ви поділись?	92
Цього не шукаєш	93
Чи це можливе?	94
Прийдешнім	95
Свідок еволюції	96
Заздрісне око	97

Антихрист — цар терору й гніту	98
Вогненний птах	99
Із натяку	100
Без свічки	101
Любов і ненависть	102
Лину до тебе	103
Чому з'являєшся?	104
Бесмертя князів	105
Стихійне явище	106
Месія	107
„Хто рано встає, тому Бог дає”	108
Рідня в гостині	109
Утеча	110
Куди йдеш?	111
Для чого?	112
Сучасній дівчині	113
За тобою	114
Болото і золото	119
Без Бога ні до порюга	120
Дивись на моду	121
Через ласощі загин	122
Родовід	123
Слухай, що провістили пророки	124
У природі	125

Виправлення помилок

Ст. 33 ряд. 1, надрук. Владико, треба Владико
Ст. 93, ряд.6 знизу має бути четвертим знизу.

